

[Stäng](#)

Detta är en utskrift från

Kontakt: redaktion@helahalsingland.se

Detta är den utskriftvänliga versionen av artikeln. Välj *Skriv ut* i din webbläsare för att inleda utskrift.
(Detta meddelande skrivs ej ut)

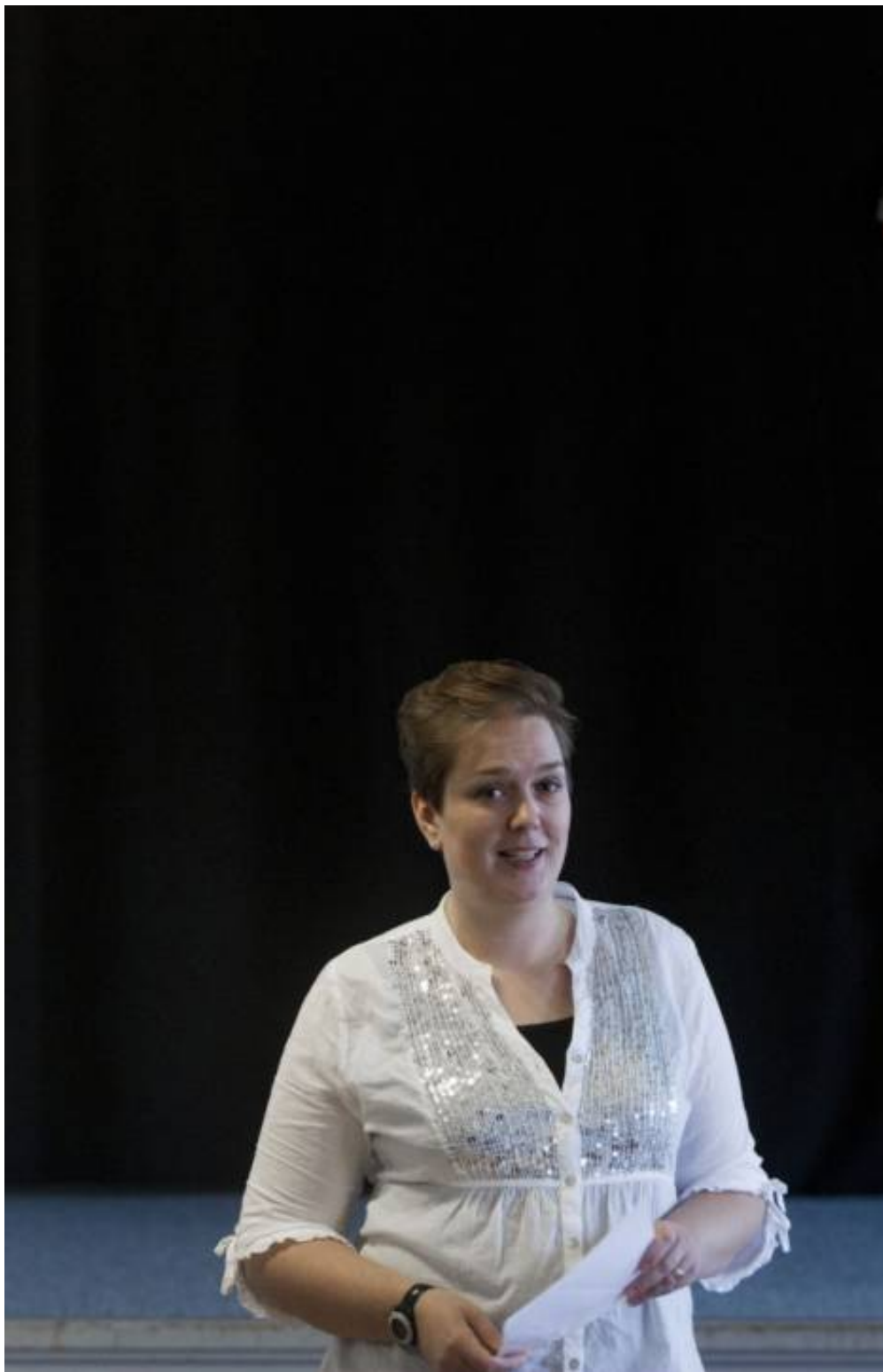
Utskriftversion av: <http://helahalsingland.se/soderhamn/soderhamnc/1.6364714-att-vara-barn-till-en-narkoman>

Publicerad 10 oktober 2013

Att vara barn till en narkoman

SÖDERHAMN Ida Otterholm var bara ett litet barn när hon förstod att hennes pappa inte var som alla andra. Han var drogmissbrukare och svek henne ofta. I går berättade hon sin historia under anhörigveckans tredje dag.

Ett 15-tal personer har slagit sig ner i Bildarhusets stora sal på övervåningen. De har kommit dit för att lyssna på Ida Otterholm från Askersund. Hon har vuxit upp med en pappa som missbrukade droger och som kunde försvinna i veckor när hon var ett litet barn.

– **I varje skolklass** finns det 3, 4 barn som lever med föräldrar som är missbrukare. De barnen har det väldigt svårt, ibland krävs det många lögner för att dölja det för andra. Fråga mig, jag vet, säger Ida.

Hon berättar att pappa var hennes stora idol. Han var alltid snäll, aldrig stressad och hade alltid tid för just henne.

Hemma var det städlat och fint och föräldrarna gav barnen mycket tid. På utsidan var allt som det skulle.

Men ändå inte.

– **Egentligen har** jag inte så många minnen från barndomen. Troligen har jag förträngt det mesta. Men det

jag minns starkast var när pappa lämnade mig på dagis. När jag stod vid fönstret och vinkade kom två poliser och hämtade honom, säger Ida.

Då förstod hon ingenting och de gånger han försvann hittade hennes mamma på olika ursäkter. Till slut gick det inte längre och när Ida var fem skiljdes hennes föräldrar.

För hennes del blev det inte bättre. Hon skulle vara hos sin pappa varannan helg, men han kom sällan och hämtade henne. De gånger han gjorde det var mamman tvingad att skicka med henne mat för att försäkra sig om att flickan fick i sig något.

Men hon älskade honom ändå. Samtidigt började hon skylla allting på sig själv.

– Dög jag inte, var jag en dålig dotter? Att pappa inte kom måste ju bero på mig. Jag vet inte hur många gånger jag tänkte på det sättet, ibland gör jag så fortfarande.

Men nu, 34 år fyllda, vet hon att barn måste ha någon vuxen att luta sig emot för att orka med. De behöver bli sedda, tröstade och lyssnade på. Hade inte hennes mamma varit så stark vet inte Ida hur det hade gått.

– Ett tag hade även mamma missbruksproblem, men hon lyckades ta sig ur när vi barn föddes. Hon har alltid funnits vid min sida när det har varit svårt.

Nej, det gick inte så bra för Ida Otterholms pappa. Hon har inte träffat honom på många år nu, men han har för alltid färgat hennes liv.

– Jag minns den där gången när han var inskriven på ett behandlingshem och hur jag förklarade för honom att han fick välja på knarket eller mig. En vecka efter försvann han från behandlingshemmet.

– **Jag minns** också när jag gick på gymnasiet och vi skulle få lyssna på nyktra missbrukarens berättelser. Då brast det för mig. Det kändes som pappa stod där, äcklig, en svikare och stor egoist.

Efteråt, när en kurator tog hand om henne, förklarade Ida att det hade varit bättre om hon hade fått gått upp och berätta.

– Tror ni hon tog mig på orden?

Nej, inte förrän nu, 17 år senare, har hon fått möjlighet att berätta sin historia.

Åsa Kastman 0270-740 49 asa.kastman@soderhamnskuriren.se

[Stäng](#)